KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 9. april 1997

om den støtte, Frankrig har ydet til tekstil-, beklædnings-, læder- og skotøjssektoren

(Kun den franske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(97/811/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter i overensstemmelse med disse artikler at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelse af 26. marts 1996 fra Frankrigs Faste Repræsentation ved EU anmeldte den franske regering »foranstaltninger til forsøgsvis nedsættelse af de sociale sikringsbidrag inden for tekstil-, beklædnings-, læder- og skotøjssektoren«.

Ud over de foranstaltninger til almindelig lettelse af bidragene, der blev truffet i juni 1995, har den franske regering besluttet for de ovennævnte sektorers vedkommende fuldstændig at afskaffe arbejdsgiverbidrag for lønninger, der svarer til SMIC (den garanterede mindsteløn, hvis niveau fastsættes af staten), og en nedtrappelig lettelse for lønninger på op til 1,5 gange SMIC.

Ved skrivelse af 31. maj 1996 [1] underrettede Kommissionen Frankrig om, at den havde indledt den i traktatens artikel 93, stk. 2, fastsatte procedure over for ovennævnte foranstaltninger.

På tidspunktet for anmeldelsen var formålet med lettelsen af de sociale sikringsbidrag at skabe nye arbejdspladser og især at få ansat unge i de pågældende fire sektorer. Samme mål skulle ligeledes nås ved, at de pågældende erhvervsgrene gav tilsagn om at nedsætte arbejdstiden og fremme deltidsarbejde. Tilsagnets indhold blev ikke nærmere angivet.

For de fire pågældende sektorer tilsammen tager lettelsen af sikringsbidragene sigte på at fremme ansættelse af 7 000 arbejdsløse unge og bevare 35 000 arbejdspladser.

Ovennævnte 7 000 arbejdspladser udgør en nettojobskabelse, mens de 35 000 andre er arbejdspladser, der ikke vil blive nedlagt inden for de første to år efter foranstaltningens ikrafttræden. Det skal erindres, at der i de pågældende sektorer må påregnes et tab på 60 000 arbejdspladser i samme tidsrum, hvis foranstaltningen ikke gennemføres.

Årsagerne til, at det blev besluttet at indlede procedure, var følgende:

— Eftersom lettelsen af de sociale sikringsbidrag ikke indrømmes samtlige landets virksomheder, er der tale om sektorstøtte. Kommissionen nærer systematisk tvivl med hensyn til den slags støtte, fordi den har virkninger på det økonomiske og konkurrencemæssige plan, især når der er tale om erhvervsgrene med betydelig samhandel inden for EF.

— Selv med hensyn til støtte til jobskabelse må Kommissionen indtage en streng holdning over for sektorstøtte for i tide at kunne forebygge enhver optrapning på området og derudover for at undgå, at der rokkes ved selve opfattelsen af det indre marked i

[1] EFT C 206 af 17. 7. 1996, s. 8.

EF. I den forbindelse er der indført retningslinjer for beskæftigelsesstøtte ([2]), ifølge hvilke der kun tillades sektorstøtte med henblik på bevarelse eller nettoskabelse af arbejdspladser, når et begrænset antal særlige forhold gør sig gældende, hvilket ikke synes at være tilfældet med hensyn til de foreslåede foranstaltninger.

— I mangel af fyldestgørende oplysninger fra Frankrigs side havde Kommissionen ikke tilstrækkelig baggrund for at fastslå, om det var nødvendigt at give disse erhvervsgrene fortrinsstilling i forhold til andre franske erhvervsgrene og i forhold til konkurrerende erhvervsgrene i de øvrige medlemsstater.

Frankrigs svar på Kommissionens skrivelse indgik den 16. juli 1996. Af en gennemgang af svaret fremgik det, at formålet med den foranstaltning, der gik ud på at lette de sociale sikringsbidrag, ud over at skabe arbejdspladser egentlig var at give hel eller delvis dækning for de yderligere udgifter i forbindelse med den omlægning og nedsættelse af arbejdstiden, der var aftalt i de pågældende erhvervsgrene. Ifølge Frankrig ville den således udformede foranstaltning være finansielt neutral, for så vidt som den ikke indebærer fordele for virksomhederne.

Dette medførte, at Kommissionen ved beslutning af 2. oktober 1996 ([3]) udvidede omfanget af proceduren under hensyntagen til de nye og mere fyldestgørende oplysninger, Frankrig havde sendt. Kommissionen underrettede Frankrig om den nye beslutning ved skrivelse af 15. oktober 1996.

Årsagerne til, at Kommissionen vedtog denne anden beslutning, kan sammendrages som følger:

— De udgifter, virksomhederne må afholde som følge af aftaler, der indgås mellem arbejdsmarkedets parter i en bestemt erhvervsgren, uanset om det er med henblik på omlægning af arbejdstiden eller andet, og som giver sig udslag i lønforhøjelser eller fridage med løn, der ligger ud over kravene i de almindelige bestemmelser, udgør udgifter, der almindeligvis burde afholdes over virksomhedernes budgetter. Enhver direkte eller indirekte lettelse af udgifterne, der indrømmes af de offentlige myndigheder, vil dermed kunne udgøre statsstøtte, der i henhold til artikel 92, stk. 1, principielt er forbudt.

— Endvidere fremgår det af fast retspraksis, at der i artikel 92, stk. 1, ikke foretages nogen sondring mellem statsstøttens årsager eller formål, men at støtten defineres ud fra dens virkninger. I det foreliggende tilfælde er det sandsynligt, at lettelsen af de sociale sikringsbidrag giver virksomhederne i disse erhvervsgrene en gunstigere stilling end de konkurrenter, der måtte have gennemført arbejdstidsomlægning eller lignende foranstaltninger uden støtte fra staten. Det forhold, at de fordele, virksomhederne indrømmes i forhold til de aftaler, de har indgået, består i dækning af yderligere udgifter, udelukker ikke på forhånd, at fordelene udgør støtte.

— Det er ikke klart påvist, at den pågældende foranstaltning er neutral, således som det hævdes af Frankrig. Dels giver visse forhold i forbindelse med beregningen af støtten og de yderligere udgifter anledning til tvivl om slutresultatet. Dels er der ved beregningen af foranstaltningens virkning ikke taget hensyn til andre virkninger såsom f.eks. forbedring af virksomhedernes effektivitet som følge af en bedre tilpasning af arbejdstiden til de krav, erhvervsgrenene stiller bl.a. som følge af, at produktionen er sæsonbetonet og præget af regelmæssige op- og nedgange.

Bemærkningerne fra Frankrig kom Kommissionen i hænde henholdsvis den 16. juli 1996 for så vidt angår dem, der vedrører procedurens iværksættelse, og den 5. december 1996, for så vidt angår beslutningen af 2. oktober 1996. Kommissionen modtog yderligere oplysninger den 17. februar 1997. Disse svarer bl.a. til Kommissionens skrivelse af 30. januar 1997 om metoden for vurdering af nettovirkningen af foranstaltningen vedrørende lettelse af de sociale sikringsbidrag.

I øvrigt blev der afholdt tekniske møder mellem Kommissionens tjenestegrene og de franske ministeriers tjenestegrene den 1. august 1996 i Bruxelles og den 21. januar 1997 i Paris.

Kommissionens meddelelser om de ovennævnte to beslutninger, hvori de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev opfordret til at fremsætte deres bemærkninger desangående, blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* henholdsvis den 17. juli 1996 ([4]) og den 26. november 1996 ([5]).

Efter offentliggørelsen af den første meddelelse sendte syv industrisammenslutninger inden for tekstil- og beklædningsindustrien deres bemærkninger til Kommissionen. Tysklands, Nederlandenes og Det Forenede Kongeriges regeringer samt myndighederne i den flamske region i Belgien reagerede ligeledes på meddelelsen.

Efter offentliggørelsen af den anden meddelelse sendte to andre erhvervssammenslutninger deres bemærkninger til Kommissionen. Østrigs og Nederlandenes regeringer sendte ligeledes deres bemærkninger.

I overensstemmelse med proceduren blev bemærkningerne fra andre interesserede parter (der alle var imod den pågældende foranstaltning) videregivet til Frankrig med henblik på bemærkninger henholdsvis den 16. oktober 1996 og den 24. januar 1997. Frankrigs svar kom Kommissionen ihænde den 21. november 1996 og den 17. februar 1997.

([2]) EFT C 334 af 12. 12. 1995, s. 4.
([3]) EFT C 357 af 26. 11. 1996, s. 5.
([4]) Se fodnote 1.
([5]) Se fodnote 3.

II

Frankrigs bemærkninger til procedurens iværksættelse er gengivet i ovennævnte beslutning af 2. oktober 1996. Den holdning, Frankrig gav udtryk for efter beslutningen, kan sammendrages som følger:

— I første omgang gør Frankrig indsigelse over for Kommissionens påstand om, at arten af den pågældende foranstaltning blev ændret mellem tidspunktet for anmeldelsen, den 27. marts 1996, og det tidspunkt, hvor Frankrig svarede på Kommissionens iværksættelse af proceduren. Formålet med de pågældende forsøgsforanstaltninger har hele tiden været og er fortsat at beskytte beskæftigelsen gennem omlægning af arbejdstiden.

På intet tidspunkt er foranstaltningernes endelige formål blevet ændret, kun er gennemførelsesbestemmelserne blevet nøjere fastsat under hensyn til resultatet af forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter og dermed virksomhedernes tilsagn om omlægning af arbejdstiden.

— Frankrig anfægter ligeledes, at alle lettelser af de sociale sikringsbidrag kan betegnes som statsstøtte. Ifølge de kollektive aftaler mellem arbejdsgiverne og fagforeningerne pålægges det nemlig virksomhederne at gå ud over de lovfæstede forpligtelser med hensyn til aflønning af overarbejdstimer. Det, at sådanne aftaler er kommet igennem, viser ikke, at en lang række virksomheder ikke tøver med at påtage sig de nye forpligtelser.

Frankrig anlægger den betragtning, at ikke alle ledsageforanstaltninger i forbindelse med virksomhedernes bestræbelser for at bekæmpe arbejdsløsheden uden videre kan betegnes som statsstøtte, der forvrider konkurrencen, når disse bestræbelser på trods af ledsageforanstaltningerne kan give sig udslag i yderligere udgifter for virksomhederne i forhold til den situation, de ville være i, hvis de holdt sig strengt til deres lovfæstede forpligtelser.

Som svar på en indsigelse fra Kommissionen desangående hævder Frankrig, at det ikke har kendskab til tilfælde, hvor andre medlemsstater skulle have ført en lignende arbejdstidsomlægningspolitik uden ledsagelse af støtte fra staten.

— Frankrig har givet en række tekniske oplysninger om måderne for beregning af nettovirkningen af foranstaltningen (lettelse af de sociale sikringsbidrag over for yderligere udgifter i forbindelse med omlægning af arbejdstiden). I lyset heraf konkluderer Frankrig fortsat, at foranstaltningen er finansielt neutral: de store virksomheder får i sidste ende ingen gevinst ved lettelse af de sociale sikringsbidrag, da udgifterne ved omlægning af arbejdstiden er større. De øvrige virksomheder med mellem 50 og 500 ansatte nyder godt af en nettolettelse, der ligger under »de minimis«-grænsen, dvs. 100 000 ECU over tre år (ca. 65 000 ffr.).

Ifølge sin beregningsmetode angiver Frankrig foranstaltningens nettovirkning som følger:

1. for tekstil- og beklædningssektoren (6):

Virksomhedskategori ud fra antallet af ansatte	Gennemsnit for erhvervsgrenen: 71	100 til 199	200 til 499	over 500
Gevinst ved lettelsen i procent af lønsummen	3,64	3,31	2,53	2
Teoretisk udgift til omlægning i % af lønsummen	2,71	2,71	2,71	2,71
Anslået udgift til omlægning i % af lønsummen	2,15	2,15	2,15	2,15
Nettogevinst eller -tab i % af lønsummen	1,49	1,16	0,38	– 0,15
Årlig gevinst eller tab i ffr.	156 301	256 580	209 270	– 221 373
Gevinst eller tab i foranstaltningens løbetid	234 451	384 870	313 905	– 332 059

(6) Det virker overraskende, at gennemsnitsvirksomheden i hver af de pågældende kategorier har samme antal ansatte i såvel tekstil- og beklædningsindustrien som i læder- og skotøjsindustrien. I øvrigt skal Kommissionen bemærke, at tallene for de ansatte i produktionen er forskellig i tekstil- og beklædningsindustrien, hvilket almindeligvis skulle give forskelligt overslag over udgifterne til arbejdstidsomlægning.

2. for læder- og skotøjsindustrien (7):

Virksomhedskategori ud fra antallet af ansatte	Gennemsnit for erhvervsgrenen: 71	100 til 199	200 til 499	over 500
Gevinst ved lettelsen i procent af lønsummen	3,62	3,29	2,51	1,99
Teoretisk udgift til omlægning i % af lønsummen	2,71	2,71	2,71	2,71
Anslået udgift til omlægning i % af lønsummen	2,19	2,19	2,19	2,19
Nettogevinst eller -tab i % af lønsummen	1,43	1,1	0,32	– 0,2
Årlig gevinst eller tab i ffr.	150 134	243 943	179 982	– 295 319
Gevinst eller tab i foranstaltningens løbetid	225 201	365 914	269 973	– 442 978

Som det fremgår af de to tabeller, har Frankrig tilpasset den teoretiske udgift til arbejdstidsomlægning efter antallet af ansatte i produktionen: 77,9 % for tekstilindustrien og 80,8 % for læder- og skotøjssektorerne. Med hensyn til lønudgifter angav Kommissionen imidlertid, at ikke antallet af personer, der berøres af foranstaltningen, skal tages i betragtning, men lønsummen vedrørende disse personer. Frankrig har altså fremlagt nye resultater på grundlag af kriteriet vedrørende lønsummen for de ansatte, der berøres af omlægningen, og konkluderet, at dette tal ikke vil afvige ret meget fra tallet for ansatte i produktionen, samtidig med at det hævder, at en nøjagtig vurdering af denne lønsum ikke kan foretages.

— Frankrig understreger, at den påtænkte ordning ikke nødvendigvis giver virksomhederne nogen konkurrencefordel. Det fastholder, at gevinsterne er teoretiske og vanskelige at måle, og at de forventes først at vise sig på mellemlang og lang sigt, mens foranstaltningen kun strækker sig over 18 måneder.

De tal, Kommissionen er fremkommet med (12 til 13 % gevinst for konkurrenceevnen takket være foranstaltningen), stammer fra en løselig vurdering, der ligger forud for foranstaltningens endelig udarbejdelse, og som svarer til et langtidsoverslag for meget små virksomheder, hvis samlede antal ansatte forventes aflønnet med over 1,5 gange SMIC.

(7) Tallene for ansatte i produktionen foreligger ikke for skotøjssektoren, hvorfor Kommissionen ikke forstår, hvorledes udgifterne til arbejdstidsomlægning har kunnet beregnes for denne erhvervsgren.

III

Som led i proceduren har Kommissionen modtaget 15 henvendelser, alle negative, fra såvel medlemsstater som erhvervsgrenens erhvervsorganisationer. Elleve henvendelser er kommet Kommissionen i hænde efter offentliggørelsen af skrivelsen til Frankrig om procedurens iværksættelse.

Ud over i almindelighed at tilslutte sig Kommissionens holdning i denne sag lægges der i bemærkningerne vægt på, at de pågældende fire erhvervsgrene i alle medlemsstaterne har samme slags vanskeligheder, og at nogle af dem har måttet foretage betydeligt mere omfattende personalenedskæringer end i Frankrig. I praktisk taget alle medlemsstaterne har disse erhvervsgrene måttet foretage pinagtige strukturomlægninger med henblik på at genvinde en vis konkurrenceevne, og det er sket uden særskilt sektorstøtte fra det offentlige.

I en lang række af bemærkningerne hævdes det, at de fleste af de pågældende virksomheder — dem med under 50 ansatte — under alle omstændigheder nyder godt af en støtte under »de minimis«-grænsen, og at selv en støtte under denne grænse i industrien, hvor langt de fleste virksomheder er meget små, kan have ødelæggende virkninger for konkurrencen. Virksomhederne i de øvrige medlemsstater har nemlig ingen finansielle midler til at reagere på den franske støtte.

De bemærkninger, Kommissionen har modtaget efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af skrivelsen til Frankrig og beslutningen af 2. oktober 1996, udgør i alt fire.

Den nederlandske regering nøjes med på ny at gøre opmærksom på den negative holdning, den allerede havde givet udtryk for ved procedurens iværksættelse. Den østrigske regering underretter for sit vedkommende Kommissionen om, at der i Østrig er iværksat en lignende arbejdstidsomlægningsforanstaltning efter forhandling mellem arbejdsgiverne og fagforeningerne i tekstilsektoren. Den pågældende foranstaltning er gennemført uden støtte fra de offentlige myndigheder, eftersom produktivitetsgevinsterne som følge af arbejdstidsomlægningen har været tilstrækkelig høje til at give dækning for udgifterne til indførelse af en mere smidig arbejdstid.

En græsk sammenslutning i beklædningssektoren anlægger den betragtning, at den gennemsnitlige gevinst ved støtten i procent af lønsummen er langt højere, end hvad Frankrig hævder. Som bevis har sammenslutningen sendt Kommissionen en avisartikel (Journal du textile nr. 1472 af 28. oktober 1996), hvor en virksomhed med over 100 ansatte hævder, at takket være den lettelse af de sociale sikringsbidrag, Frankrig har indført, har den kunnet spare 8 % af lønsummen, hvorved den har kunnet nedsætte sin kostpris.

Endelig mener en italiensk sammenslutning i tekstil- og beklædningssektoren, at udgifterne til arbejdstidsomlægning skyldes frie og selvstændige forhandlinger, der er indledt og afsluttet af erhvervsgrenens arbejdsgivere, og at der derfor ikke skal gives dækning herfor.

Som tidligere nævnt blev Frankrig opfordret til at fremsætte bemærkninger til alle de modtagne henvendelser. For så vidt angår den første række på elleve bemærkninger, forklarede Frankrig ved skrivelse af 19. november 1996, at »de nærmere oplysninger, det i sommerens løb har givet om den foranstaltning, over for hvilken den i artikel 93, stk. 2, fastsatte procedure er indledt, i vid udstrækning ændrer grundlaget for disse bemærkninger. Den ændrede procedure, hvor der tages hensyn til disse oplysninger, og som snart vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, bevirker derfor, at de franske myndigheder ikke fremsætter bemærkninger om disse henvendelser.«

For så vidt angår bemækningerne til den anden række på fire henvendelser fra interesserede gentager Frankrig, at den påtænkte foranstaltning er original og neutral og derfor ikke påvirker konkurrencen. Den hævder, at lettelserne af de sociale sikringsbidrag har gjort det muligt »på ny at puste liv i de kollektive forhandlinger (der hidtil havde ligget underdrejede), hvor staten spiller en vejledende og ansporende rolle«.

Med hensyn til den eventuelle undervurdering af gennemsnitsgevinsten ved støtten i procent af lønsummen bringer Frankrig i erindring, at det for at vurdere virkningen af foranstaltningen til lettelse af de sociale sikringsbidrag er uomgængelig nødvendigt at tage gevinsten ved foranstaltningen og udgifterne hertil i betragtning på samme tid. Mens de virkelige gevinster på lang sigt er vanskelige at sætte tal på, er det let for virksomhederne at forudberegne de direkte gevinster ved foranstaltningen. Derimod er udgifterne, selv om de er umiddelbare, mindre lette at iagttage.

Endelig svarer Frankrig, at der ikke kan foretages en sammenligning mellem den franske foranstaltning og dem, der er i iværksat i Østrig uden statsstøtte, fordi gevinsterne herved med hensyn til konkurrenceevnen i vid udstrækning giver dækning for udgifterne til omlægningen. Den franske foranstaltning er nemlig massiv og kortvarig, mens den østrigske foranstaltning er langvarig og gennemføres på frivilligt grundlag. Endvidere omfatter den franske plan en meget fordelagtig behandling af lønmodtagerne.

IV

De berørte erhvervsgrene tekstiler, beklædning, skotøj og læder, har på trods af størrelsesforskelle (sammenligner man de fire erhvervsgrenes produktion, udgør tekstil og beklædning 86 % af den samlede produktion, skotøjsindustrien 9 % og læderindustrien 5 %) lighedspunkter, og de har i de seneste år gennemgået samme udvikling. Endvidere er såvel disse forhold som sektorernes udvikling forholdsvis ens i de forskellige medlemsstater.

Alle erhvervsgrene består væsentligst af små og mellemstore virksomheder, og de er alle udsat for hård konkurrence både inden for EF og fra lavtlønslande, især i Sydøstasien. Denne konkurrence gør sig især gældende for varer på det laveste og mellemste kvalitetstrin, for så vidt angår de asiatiske lande, og for varer af høj kvalitet for så vidt angår medlemsstaterne.

De fire erhvervsgrene er koncentrerede i en række medlemsstater, næsten altid de samme. Fordelingen af produktionen pr. medlemsstat var i 1993 som følger:

Tekstiler (1)	Italien (24,5 %)	Tyskland (22,6 %)	Frankrig (17 %)	Storbritannien (14,5 %)
Beklædning	Italien (22 %)	Tyskland (21 %)	Frankrig (18 %)	Storbritannien (16,5 %)
Skotøj	Italien (32 %)	Frankrig (19 %)	Tyskland (15 %)	Storbritannien (13 %)
Læder	Italien (60 %)	Spanien (14 %)	Tyskland (7,5 %)	Storbritannien (7 %)

(1) For tekstiler, beklædning og skotøj: værditilvækst; for læder: omsætning. *Kilde:* Panorama of European Industry, 1995, Europa-Kommissionen.

Inden for læderindustrien indtager Frankrig efter omsætningskriteriet en femteplads med en andel på 5,24 %.

Inden for disse erhvervsgrene har der i alle medlemsstater i de seneste år været et mærkbart eller endog meget betydeligt fald i beskæftigelsen, især i tekstil- og læderindustrien. Det skyldes de store produktivitetsforbedringer, der er gennemført i disse år, men også de dårlige økonomiske konjunkturer og konkurrencen fra tredjelande.

På EF-plan er produktionen (i løbende priser) steget kraftigt i tekstil- og skotøjsindustrien, mens den i de to andre erhvervsgrene steg indtil midten af 1980'erne for derefter at falde. Derimod viser produktionen i faste priser et fald i samtlige erhvervsgrene.

Med undtagelse af læder- og tekstilindustrien (i sidstnævnte tilfælde kun hvis målingen foretages i faste priser) har de andre erhvervsgrene for alle medlemsstaters vedkommende i en kortere eller længere årrække haft stigende underskud, ligesom det har været tilfældet for resten af verden.

For så vidt angår samhandelen i EF (i faste priser) er Frankrigs andel af den samlede samhandel som følger (8):

(%)

	Udførsler		Indførsler	
	1993	1994	1993	1994
Tekstil	15,36 %	15,62 %	16,39 %	15,60 %
Beklædning	11,33 %	10,73 %	17,75 %	17,78 %
Læder	15,20 %	15,49 %	16,93 %	16,61 %
Skotøj	7,78 %	6,75 %	20,34 %	20,01 %

I løbet af proceduren har Kommissionen indsamlet andre oplysninger. Ifølge en fransk erhvervsorganisation i tekstilsektoren var den franske tekstilindustris fem største kunder i 1995 andre medlemsstater. Disse fem alene modtog 51 % af de franske udførsler på dette område (9).

I første halvår af 1996 modtog EF 62 % af de franske udførsler i tekstil- og beklædningssektoren, og EF leverede 52 % af indførslerne (10).

V

Kommissionen mener, at bekæmpelse af arbejdsløsheden må komme i allerførste række i EF, og at det heldige udfald heraf forudsætter, at medlemsstaternes makroøkonomiske politik og industripolitik integreres bedre, idet medlemsstaterne ligesom Kommissionen må udvise opfindsomhed og dristighed med hensyn til at finde nye løsninger på, hvorledes den plage, som arbejdsløsheden er, kan bekæmpes.

Vedtagelsen af hvidbogen om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse i 1993 er et led heri og en bekræftelse af, at disse mål for Kommissionen kommer i allerførste række.

Gentagne gange har Kommissionen indledt konkrete tiltag til fordel for beskæftigelsen. Den har bl.a. vedtaget rammebestemmelser for betrængte bykvarterer (11), retningslinjer for beskæftigelsesstøtte samt en meddelelse

(8) *Kilde:* Eurostat.
(9) Statistikker fra Frankrigs tekstilforbund, 22. juli 1996.
(10) *Kilde:* L'industrie textile, nr. 1280, oktober 1996.

(11) EFT C 146 af 14. 5. 1997, s. 6.

om kontrol med statsstøtte og nedsættelse af arbejdskraftomkostningerne ([12]), hvori der klart gøres rede for, hvilke typer af offentlige støtteforanstaltninger der kan godkendes til at skabe eller bevare beskæftigelse uden at forvride konkurrencen mellem medlemsstaterne. Kommissionen mener, at ved til stadighed at overvåge, at medlemsstaterne ikke løser deres arbejdsløshedsproblemer ved at øge parternes, viser den, hvor megen vægt den lægger på nettojobskabelse og varig opretholdelse af beskæftigelsen i EF.

Kommissionens bemærkninger om den pågældende foranstaltning gælder i øvrigt ikke de mål, Frankrig forfølger med hensyn til jobskabelse (navnlig for unge), men de fremgangsmåder, det vil benytte til at nå disse mål, og disse løsningers virkninger. I øvrigt skal det erindres, at de seneste Europæiske Råd ganske vist anbefalede såvel lettelse af de sociale sikringsydelser for lave lønninger som en arbejdsdeling med henblik på jobskabelse, men dette må ikke gennemføres på en måde, der er uforenelig med traktaten.

VI

Det skal bemærkes, at Kommissionen, da proceduren blev indledt, mindede Frankrig om, at EF-traktatens artikel 93, stk. 3, har opsættende virkning, og den henledte opmærksomheden på Kommissionens meddelelse af 24. november 1983, samt på skrivelser til samtlige medlemsstater af 4. marts 1991, 22. februar og 30. maj 1995, hvori der blev mindet om, at støtte der er ydet ulovligt, kan kræves tilbagebetalt.

Endvidere anmodede Kommissionen Frankrig om hurtigst muligt at underrette de berørte virksomheder om, at proceduren var indledt, og at de kunne komme til at tilbagebetale støtte, der var modtaget ulovligt.

Kommissionen konstaterer nu, at Frankrig på trods af ovennævnte opsættende virkning alligevel har iværksat foranstaltningen vedrørende lettelse af de sociale sikringsbidrag. Foranstaltningen trådte i kraft den 1. juni 1996 for tekstil- og beklædningssektoren og den 1. juli for læder- og skotøjssektoren. Frankrig har dermed gjort den pågældende støtte ulovlig og udsat de støttemodtagende virksomheder for at skulle tilbagebetale støtten, hvis den kendes uforenelig med traktaten.

Med hensyn til selve foranstaltningen blev de påtænkte offentlige foranstaltninger ved anmeldelsen forelagt som »foranstaltninger med tværgående formål og midlertidige i deres forsøgsfase i tekstil-, beklædnings-, læder- og skotøjssektoren«. Det anførtes ligeledes, at der var tale om en foranstaltning til fordel for jobskabelse og nedsættelse af arbejdstiden.

For at kunne nyde godt af lettelsen af de sociale sikringsydelser skulle erhvervsgrenene give kollektivt tilsagn om jobskabelse, enten direkte (ansættelse af unge) eller indirekte (forhandlinger om arbejdstidsnedsættelse), og langsommere afskedigelsestempo. Virksomheder med over 50 ansatte skulle endvidere indgå særskilte forpligtelser med staten.

Af gennemgangen af Frankrigs svar på Kommissionens skrivelse om, at proceduren var indledt, fremgik det, at den påtænkte lettelse af de sociale sikringsbidrag især tog sigte på at give enten hel eller delvis dækning for de yderligere udgifter i forbindelse med omlægning og nedsættelse af arbejdstiden, ovennævnte brancheaftaler havde medført. Dette førte til, at Kommissionen den 2. oktober 1996 udvidede proceduren.

I svaret på denne anden beslutning bestred Frankrig — der dog erkendte, at det var nødvendigt at underrette andre interesserede parter om de nye forhold — det havde oplyst Kommissionen om, at arten af den anmeldte foranstaltning var blevet ændret. Ifølge Frankrig er foranstaltningens endelige mål ikke på noget tidspunkt blevet ændret, og forsøgsforanstaltningernes formål går trods de nye oplysninger stadig ud på at bevare beskæftigelsen ved hjælp af omlægning af arbejdstiden.

I lyset af disse meddelelser fra Frankrig, bl.a. om de rammeoverenskomster, der var indgået mellem staten og de berørte erhvervsgrene, kan Kommissionen gå med til, at foranstaltningens hovedmål er at bevare beskæftigelsen. Den kan dog ikke godtage de midler, der er valgt for at nå dette.

VII

Det skal erindres, at det i traktatens artikel 92, stk. 1, erklæres, at statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som forvrider eller truer med at forvride konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, er uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

De pågældende foranstaltninger vedrørende lettelse af de sociale sikringsbidrag tager sigte på at give virksomheder i de særlige erhvervsgrene delvis dækning for udgifter til sikringsbidrag i forbindelse med den normale anvendelse af socialforsøgsordningen.

Kommissionen anlægger den betragtning, at virksomhedernes udgifter i forbindelse med aftaler, der indgås mellem arbejdsmarkedets parter i en bestemt erhvervsgren uanset om det er med henblik på arbejdstidsomlægning eller andet, og som giver sig udslag i lønforhøjelser eller fridage med løn, der ligger ud over kravene i de almindelige bestemmelser, udgør udgifter, der almindeligvis burde

([12]) EFT C 1 af 3. 1. 1997, s. 10.

afholdes over virksomhedernes budgetter. Denne holdning ændres ikke af, at disse udgifter skyldes, at virksomhederne ifølge aftaler mellem arbejdsmarkedets parter påtager sig forpligtelser, der går ud over, hvad der er lovfæstet. Kommissionen mener derfor, at det på denne baggrund er selve statens støtteforanstaltninger, der som følge af sin art og i sin helhed udgør statsstøtte.

Ifølge Kommissionens faste praksis, som Domstolen mindede om i en nylig sag ([13]), betragtes statslige foranstaltninger til fordel for visse virksomheder eller produktioner som statsstøtte, uanset om foranstaltningerne tjener til at finansiere udgifter, den pågældende virksomhed afholder frivilligt ([14]).

Som led i proceduren anførte Frankrig som svar på bemærkninger på linje med ovenstående, som blev fremsat af andre interesserede parter, at det var nødvendigt at puste liv i de kollektive forhandlinger, der havde ligget underdrejet, da den udfordring, der ligger i arbejdstidsomlægningspolitikken og dennes virkninger for beskæftigelsen, er tilstrækkelig betydningsfuld til at berettige en statslig støtteforanstaltning. Lettelser af de sociale sikringsbidrag har, stadig ifølge Frankrig, ved at give dækning for virksomhedernes udgifter til arbejdstidsomlægning, gjort det muligt at puste liv i de kollektive forhandlinger, hvor staten spiller en vejledende og anspore rolle.

Kommissionen stiller således ikke spørgsmålstegn ved formålet, dvs. jobskabelse og ansættelse af unge, men ved den type initiativer (tilførsel af offentlige midler), der skal sætte gang i nævnte kollektive forhandlinger, idet den slags omlægninger i andre medlemsstater foretages ved hjælp af brancheaftaler uden offentlig støtte.

Da begrebet støtte omfatter de fordele, der indrømmes af de offentlige myndigheder, som under forskellige former letter de bidrag, der almindeligvis betales over en virksomheds budget ([15]), udgør den pågældende foranstaltning statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1, uanset om denne lettelse skal give dækning for yderligere udgifter, virksomhederne er gået med til at afholde til gengæld for statens tilførsel af midler.

I øvrigt er ifølge Domstolen ([16]) hverken det beskatningsmæssige præg ved en foranstaltning, der går ud på at lade de sociale sikringsbidrag finansiere på anden vis, eller foranstaltningens eventuelle sociale formål eller den kendsgerning, at den nationale industri uden denne foranstaltning vil blive forfordelt i forhold til de vigtigste konkurrenter, tilstrækkelige til at udelukke anvendelse af traktatens artikel 92, stk. 1.

Gentagne gange har Frankrig gjort gældende, at den pågældende foranstaltning vedrørende lettelse af de sociale sikringsbidrag er en generel foranstaltning, som det har besluttet at iværksætte på forsøgsgrundlag i alle industribrancher, hvor procenten af lønmodtagere med en løn på under 1,5 gange SMIC udgør over 70 % af de ansatte. I praksis vedrører den pågældende foranstaltning kun de fire ovennævnte erhvervsgrene og kun for et tidsrum af 18 måneder, hvilket giver Kommissionen anledning til at mene, at vi står over for en punktforanstaltning, der tager sigte på at løse problemer, der ikke er mindre konjunkturbestemte.

Frankrig har ikke påvist, at lettelsen af de sociale bidrag i de pågældende fire erhvervsgrene er berettiget som følge af arten af eller økonomien i den generelle socialforsøgsordning.

Med hensyn til den af Frankrig hævdede nødvendighed af at gå gradvis frem på dette område, først forsøgsvis, dernæst mere generelt, dels for at afprøve, om fremgangsmåden dur, dels som følge af de begrænsede økonomiske midler, har Kommissionen allerede givet udtryk for sin holdning desangående i beslutning 80/932/EØF ([17]). Denne holdning blev på ny tilkendegivet i beslutning 96/542/EF ([18]), som Kommissionen vedtog i forbindelse med forsøgsforanstaltninger til støtte for produktion og beskæftigelse i skotøjssektoren i Italien.

Det, at der er tale om en forsøgsordning, gør ikke foranstaltningen mindre sektorbetinget. Offentlige støtteforanstaltninger til finansiering af sådanne udgifter, som virksomhederne frivilligt har påtaget sig, vil kun kunne undgå at blive betragtet som støtte, hvis der ikke udøves forskelsbehandling bl.a. mellem de forskellige kategorier.

Det fremgår af fast retspraksis, at der i artikel 92, stk. 1, ikke foretages nogen sondring mellem statsstøttens årsager eller formål, men at støtten defineres ud fra dens virkninger. Det er derfor nødvendigt at undersøge, om den iværksatte foranstaltning forvrider konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

I foreliggende tilfælde giver lettelsen af de sociale sikringsbidrag virksomhederne i de pågældende erhvervsgrene en gunstigere stilling end de konkurrenter, der gennemfører eller i fremtiden skal gennemføre arbejdstidsomlægninger eller lignende foranstaltninger uden støtte fra staten. Disse betragtninger gælder ligeledes i

([13]) Domstolens dom af 26. september 1996 i sag Kimberly Clark Sopalin, C-241/94, Sml. 1996, s. I-4551.

([14]) I beslutning 80/923/EØF af 15. september 1980 om ordningen vedrørende skattefinansiering af en del af arbejdsgiverbidragene til sygesikringsordningen i Italien havde Kommissionen fastslået, at de generelle betingelser, hvorunder virksomhederne arbejder, kan variere fra land til land i Fællesskabet, men at en medlemsstat ikke af den grund kan udskille et enkelt element af disse generelle vilkår og ved hjælp af støtte udligne de yderligere omkostninger, der i denne forbindelse opstår for landets virksomheder i forhold til deres konkurrenter i de øvrige medlemsstater.

([15]) Domstolens dom af 15. marts 1994 i sagen Banco Exterior de España, C-387/92, Sml. 1994, S. I-877.

([16]) Domstolens dom af 2. juli 1997 i sagen Italien mod Kommissionen, C-173/73, Sml. 1974, s. 709.

([17]) Se fodnote 14.

([18]) EFT L 231 af 12. 9. 1996, s. 23.

almindelighed virksomheder, der i andre medlemsstater uden offentlig støtte måtte udfolde rationaliseringsbestræbelser for at klare den internationale konkurrence.

I betragtning af de tilpasningsvanskeligheder, der findes i tekstil-, beklædnings-, skotøjs- og lædersektoren i hele EF, og den hårde konkurrence såvel inden for EF som fra tredjelande kan støtten også ændre samhandelsvilkårene i et omfang, der strider mod den fælles interesse. Da EF-virksomhederne i de pågældende sektorer endvidere har omtrent samme problemer, er der overhængende fare for, at støtten bidrager til at flytte problemerne fra en medlemsstat til en anden. De talrige negative bemærkninger, der er modtaget i sagen, bekræfter dette.

I den forbindelse er det tilstrækkeligt at minde om, at udgifterne til arbejdskraft i beklædningssektoren kan nå helt op på 80 % af fremstillingsudgifterne. Det er let at forestille sig, at en ændring i udgifterne til arbejdskraft kan få mærkbare følger på grund af den plan, Frankrig anvender. Det er betegnende, at det årlige støttebeløb (2,1 mia. ffr. hvoraf ca. 40 % skulle gå til tekstilindustrien) ifølge én af de andre interesserede parter, der som led i proceduren fremsatte bemærkninger, skulle overstige det årlige udbytte i hele den tyske tekstilindustri.

I dom af 2. juli 1994, sag 173/73, Italien mod Kommissionen ([19]), udtaler Domstolen, at i betragtning af, at lettelsen af de sociale sikringsbidrag medfører lavere udgifter til arbejdskraft, og da den industri, der modtager støtten, konkurrerer med virksomheder i de øvrige medlemsstater, påvirker den nedsættelse af fremstillingsudgifterne i denne industri, der fremkommer ved lettelsen af de sociale sikringsbidrag, nødvendigvis samhandelen mellem medlemsstaterne.

Denne holdning bekræftes af den analyse, Kommissionen havde foretaget i samme sag, idet den her havde vurderet, at enhver støtte, uanset størrelse eller intensitet, på et marked, hvor samhandelens omfang er af væsentlig betydning, forvrider eller truer med at forvride den normale konkurrence, når de pågældende virksomheder modtager en statsstøtte, som deres konkurrenter ikke får.

Der må derfor anlægges den betragtning at de foranstaltninger til lettelse af de sociale sikringsbidrag der omhandles i »Tekstilplanen«, falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1.

På baggrund af ovenstående anlægger Kommissionen den betragtning, at tilførsel af offentlige midler til fordel for ovennævnte erhvervsgrene som følge af sin art og i sin helhed udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1. Der skal derfor ikke foretages en udførlig gennemgang af de forelagte beregninger.

Det er tilstrækkeligt subsidiært at anføre, at Frankrig for at kunne konkludere, at den pågældende foranstaltning er neutral, går ud fra egne statistiske oplysninger, der for det meste er gennemsnit ([20]), dels for den pågældende sektor, dels for den franske industri som helhed. Hertil kommer, at visse oplysninger om læder- og skotøjsindustrien er blevet meddelt Kommissionen i form af sammenkoblede størrelser, og at de ligefrem mangler for skotøjssektorens vedkommende.

Under disse omstændigheder vil det være yderst letfærdigt at hævde, at den pågældende foranstaltning er neutral. En af de andre interesserede parter, der som led i proceduren fremsatte bemærkninger, omtalte f.eks. en fransk tekstilvirksomhed ([21]) med over 100 ansatte, der vurderer, at den takket være den pågældende lettelse af de sociale sikringsbidrag har sparet 8 % af lønsummen, hvilket skulle have bevirket, at dens kostpris er faldet.

En anden kilde ([22]) omtaler et møde den 23. januar 1997 i det overvågningscenter, Frankrig har oprettet for at sikre tekstilplanens opfølgning, hvor der blev foretaget en foreløbig opgørelse over foranstaltningerne med tal på. Ifølge kilden har de virksomheder, der var tilknyttet planen, kunnet nyde godt af lettelser af de sociale sikringsbidrag i forbindelse med de lave lønninger svarende til en gennemsnitsbesparelse på 10 til 12 % af den samlede lønmasse.

Gennemsnitsbesparelser på 10 til 12 % af den samlede lønmasse kan nok forekomme overvældende, men det skal bemærkes, at disse tal dækker over betydelige udsving omkring middelværdierne i ovenstående tabeller. Det må formodes, at der findes en række større virksomheder, hvis lønstruktur er meget afvigende fra ovennævnte middelværdier, og for hvilke gevinsten ved støtten er betydelig større.

Endvidere kan Kommissionen konstatere, at Frankrig i disse beregninger ikke har medregnet omlægningens direkte virkninger, bl.a. den forbedrede konkurrenceevne, hvilket det burde have gjort.

Det kan således med føje antages, at en ny organisation af arbejdet i form af en bedre tilpasning af virksomhedernes ressourcer til markedsvilkårene og -omstændighederne gør det muligt for virksomheden at øge effektiviteten. Dette er en umiddelbar virkning af foranstaltningen, der på ingen måde ville være at dadle, hvis blot den ikke var fremkommet ved en statslig støtteforanstaltning, der falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1.

([19]) Se fodnote 16.

([20]) Hvilket medfører, at de beskrevne foranstaltningers virkninger mindskes, og at der ikke fremkommer et nøjagtigt billede af virkeligheden for de pågældende virksomheder.

([21]) »Journal du textile« nr. 1472 af 28. oktober 1996.

([22]) Dagbladet »Le Monde« af 25. januar 1997.

I forbindelse med en sag om omstrukturering af en tekstilvirksomhed med 248 ansatte, der for tiden behandles af Kommissionen (statsstøtte N 731/96 »Lainière de Roubaix«), hævder Frankrig således, at anvendelsen af tekstilplanen vil muliggøre forbedring af konkurrenceevnen på ca. 5 % takket være en bedre udnyttelse af produktionsapparatet (altså en produktionsgevinst). Dette synes at bekræfte resultaterne af det østrigske forsøg, hvor den forbedrede konkurrenceevne i vid udstrækning udligner udgifterne til arbejdstidsomlægning.

Under alle omstændigheder mener Kommissionen, at det som følge af de foreliggende oplysningers usikkerhed, idet de ikke altid er udtryk for virksomhedernes virkelige situation, og som følge af, at der ikke er taget hensyn til samtlige forhold af betydning for virksomhederne (gevinst ved lettelsen af de sociale sikringsbidrag, udgifter til arbejdstidsomlægning og forbedret konkurrenceevne som følge af omlægningen), ikke kan påvises, at den franske foranstaltning er neutral.

VIII

På baggrund af ovenstående anlægger Kommissionen den betragtning, at lettelsen af de sociale sikringsbidrag for lønninger, der ikke overstiger 1,5 gange SMIC, således som den anvendes, udgør støtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1. Det må derfor undersøges, om denne støtte kan være omfattet af en af de i traktatens artikel 92 fastsatte undtagelsesbestemmelser.

Undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 2, finder ikke anvendelse, eftersom der hverken er tale om støtte til enkelte forbrugere eller støtte, hvis formål er at bøde på skader forårsaget af naturkatastrofer, eller støtte, der tager sigte på at opveje ulemper i forbindelse med Tysklands deling.

Undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), finder ikke anvendelse, eftersom den pågældende foranstaltning tager sigte på hele det franske område.

Undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra b), finder heller ikke anvendelse, fordi Frankrig ikke har påvist, at lettelsen af de sociale bidrag for virksomhederne i de pågældende sektorer er nødvendig for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den franske økonomi.

Undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra d), kan ikke komme på tale, eftersom støtten ikke skal fremme kulturen eller bevarelse af kulturarven.

I øvrigt har Frankrig på intet tidspunkt påberåbt sig ovennævnte undtagelsesbestemmelser, efter som det hele tiden har hævdet, at foranstaltningens art og formål går på bevarelse af beskæftigelsen gennem arbejdstidsomlægning.

Den pågældende støtte er en sektorstøtte, der tager sigte på bevarelse og skabelse af arbejdspladser. Den skal derfor undersøges i lyset af retningslinjerne for beskæftigelsesstøtte (herefter benævnt »retningslinjerne«), således at det kan fastslås, om den i artikel 92, stk. 3, litra c) fastsatte undtagelsesbestemmelse kan finde anvendelse.

Støtte til jobbevarelse ([23]), som er beslægtet med driftsstøtte, kan af Kommissionen kun tillades i tilfælde af naturkatastrofer eller andre usædvanlige begivenheder, i regioner, der kan være omfattet af den i artikel 92, stk. 3, litra a), fastsatte undtagelsesbestemmelse, og som led i redning af eller udarbejdelse af en omstrukturerings- eller omlægningsplan for en kriseramt virksomhed. Støtte til jobbevarelse kan ydes i form af generelle foranstaltninger.

På intet tidspunkt har Frankrig påvist, at den påtænkte støtte kunne svare til de netop nævnte tilfælde. Støtten kan således ikke tillades på grundlag af retningslinjerne.

For så vidt angår støtte til jobskabelse udtaler Kommissinen i retningslinjernes punkt 23, at: »Støtte til jobskabelse, der er begrænset til en eller flere følsomme sektorer, der befinder sig i en overkapacitetssituation eller en krise, ligeledes er af en sådan art, at Kommissionen generelt set kan være velvilligt indstillet heroverfor, således som den almindeligvis er over for støtte til jobskabelse, der gælder hele erhvervslivet.

En sådan sektorstøtte udgør nemlig en fordel for den eller de pågældende sektor(er), idet den forbedrer deres konkurrencemæssige stilling i forhold til virksomhederne i de øvrige medlemsstater. Støtte, der nedsætter lønudgifterne i en eller flere sektorer som helhed, bevirker nemlig, at disse sektorers produktionsomkostninger nedsættes, hvorved de kan forøge deres markedsandel på bekostning af deres EF-konkurrenter såvel i den pågældende medlemsstat som i forbindelse med eksport til andre EF-lande og tredjelande med alle de følger, dette kan få for beskæftigelsessituationen, der forværres i de pågældende sektorer i de øvrige medlemsstater. Den beskyttende virkning, en sådan støtte kan have for den eller de pågældende sektor(er), navnlig i kriseramte sektorer, og dens negative virkninger for beskæftigelsen i de konkurrerende sektorer i de øvrige medlemsstater, overskygger almindeligvis den fælles interesse i forbindelse med de aktive foranstaltninger til nedsættelse af arbejdsløsheden, og støtten vil derfor normalt ikke af Kommissionen kunne vurderes til at være forenelig med fællesmarkedet.«

([23]) Retningslinjerne, punkt 22.

Som det fremgår af retningslinjernes punkt 23, finder Kommissionen det nødvendigt også på området for jobskabelse at indtage en streng holdning over for sektorstøtte for i tide at kunne forebygge enhver optrapning på området og derudover for at undgå, at der rokkes ved selve opfattelsen af det indre marked.

Frankrig har ikke som led i proceduren indsendt nogen oplysninger, hvoraf det fremgår, at de pågældende fire erhvervsgrene ikke indgår blandt de i ovennævnte punkt 23 omhandlede erhvervsgrene. De pågældende fire erhvervsgrene er kriseramte og har overkapacitet i hele EF.

Oven i købet må disse erhvervsgrene ud fra retningslinjerne anses for at være følsomme. Samtlige EF-fabrikanter er nemlig udsat for et meget hårdt pres som følge af indførsel fra tredjelande, beskæftigelsessituationen er vanskelig i disse sektorer i alle medlemsstaterne, samhandelen inden for EF er betydelig og spiller en hovedrolle som kilde til forsyning og afsætning for de pågældende fire franske erhvervsgrene.

Støtten kan derfor ikke anerkendes som udviklingsfremmende, fordi den vurderes ud fra et EF-synspunkt og ikke ud fra en bestemt medlemsstats synspunkt. En sektorforanstaltning kan nemlig medføre en ændring af ligevægten mellem medlemsstaterne, når alle har de samme problemer.

Ifølge samme punkt 23 i retningslinjerne »kan Kommissionen dog indtage en mere velvillig holdning til støtte ved oprettelse af yderligere arbejdspladser, når disse vedrører nicher eller delsektorer i vækst, der er særlig jobskabende«. Der er heller ikke her fremkommet oplysninger, der kan påvise, at de pågældende fire erhvervsgrene svarer til denne beskrivelse. Endvidere er der ikke tale om visse former for virksomhed, men om fire erhvervsgrene som helhed.

Kommissionens negative holdning over for støtte til beskæftigelsen i visse erhvervsgrene blev i øvrigt bragt i erindring i meddelelsen om kontrol med statsstøtte og nedbringelse af arbejdskraftomkostningerne ([24]).

Der skal mindes om, at i meddelelsen om »de minimis«-støtte anlægger Kommissionen den betragtning, at det højeste beløb på 100 000 ECU over et tidsrum af tre år udgør en støttegrænse, hvorunder traktatens artikel 92, stk. 1, kan anses for at være uanvendelig, og støtten ikke længere er omfattet af den i henhold til artikel 93, stk. 3, omhandlede forhåndsanmeldelsespligt.

Kommissionen har dog angivet de nærmere betingelser for anvendelse af denne regel, såsom reglerne for kontrol med, at kumulering af forskellig støtte til én og samme modtager i form af »de minimis«-støtte ([25]) overholder den fastsatte grænse, eller reglerne for omregning i støtteækvivalent af støtte, der ydes under andre former end tilskud. Denne »de minimis«-regel berører først og fremmest små og mellemstore virksomheder, men den finder anvendelse uanset de modtagende virksomheders størrelse.

Den pågældende støtte kan således ikke være omfattet af undtagelsesbestemmelserne i retningslinjerne og er derfor uforenelig med traktaten for den dels vedkommende, der ikke er omfattet af »de minimis«-reglen. Endvidere har Frankrig ved at iværksætte støtte trods den i traktatens artikel 93, stk. 3, omhandlede opsættende virkning, inden Kommissionen har udtalt sig desangående, gjort støtten ulovlig. Støtten er altså uforenelig også med EØS-aftalen.

Endelig anlægger Kommissionen den betragtning, at støtten, der er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, skal tilbagesøges, således at dens økonomiske virkning ophæves, og den tidligere situation genoprettes —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den lettelse af arbejdsgivernes sociale sikringsbidrag, der er indført som led i »Tekstilplanen« ved artikel 99 i lov nr. 96-314 af 12. april 1996 om forskellige foranstaltninger af økonomisk og finansiel art og ved dekret nr. 96-572 af 27. juni 1996 om en nedtrappelig nedsættelse af de sociale sikringsbidrag for arbejdsgivere i tekstil-, beklædnings-, læder- og skotøjssektoren, udgør for den dels vedkommende, der ikke er omfattet af »de minimis«-reglen en ulovlig støtte, for så vidt som den er iværksat, inden Kommissionen i overensstemmelse med bestemmelserne i traktatens artikel 93, stk. 3, har udtalt sig desangående.

Den er desuden for den dels vedkommende, der ikke er omfattet af »de minimis«-reglen, hvor der er fastsat en grænse på 100 000 ECU over tre år, uforenelig med fællesmarkedet ifølge bestemmelserne i traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, og kan ikke være omfattet af nogen af de i traktatens artikel 92, stk. 2 og 3, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 2 og 3, fastsatte undtagelsesbestemmelser.

([24]) EFT C 1 af 3. 1. 1997, s. 10.

([25]) EFT C 68 af 6. 3. 1996, s. 9.

Artikel 2

Frankrig træffer passende foranstaltninger med henblik på ufortøvet at standse bevillingen af den i artikel 1 omhandlede lettelse, for så vidt som det samlede beløb, den pågældende lettelse udgør, ikke er omfattet af den i nævnte artikel omhandlede »de minimis«-regel.

Frankrig træffer passende foranstaltninger med henblik på at sikre tilbagesøgningen af den i henhold til artikel 1 ulovligt udbetalte støtte. Tilbagebetalingen sker i overensstemmelse med de i fransk lov fastsatte procedurer og bestemmelser med tillæg af rente indtil datoen for den effektive tilbagebetaling, der beregnes efter en sats, der svarer til procenten på denne dato for den referencesats, der benyttes ved beregning af nettosubventionsækvivalenten for regionalstøtte i Frankrig.

Artikel 3

Frankrig underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme den.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 9. april 1997.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen